NATURA

JURNAL DE SCIINTE

LUCRAT

DE

C. ESSARCU
Doctor în medicină, Licenţiat în sciinţele naturale, Professor la Facultatea de sciinţe.

şi

D. ANANESCU
Licenţiat în sciinţele naturale, Professor la Lyceul St. Sava şi la Schóla de medicină.

ANUL AL VI-lea

SERIA 6-a

1865.

BUCURESCÏ.

TYPOGRAPHIA STEPHAN RASSIDESCU. STRADA GERMANA, HANUL GHERMANY, Nr. 2.

1865.

TABLA MATERIILOR.

Comunicaţiunĭ şi Varietăţĭ

ANUL VI. No. I. I*) IANUARIE 1865

JURNAL,

PENTRU PROPAGAREA SCIINȚEOR POSITIVE IN ROMANIA

Redigeat de

D-r C. ESSARCU şi Lt. D. ANANESCU.

Există un fapt evident pentru acella care a meditat asupra natureĭ umane și asupra natureĭ societăților. Acest fapt este cel următor: sunt epoce în viața uneĭ națiunĭ în care se simte pretutindenĭ un mare gol; fiă-care simte că are trebuință de ceva, dar nu se scie bine de ce; spiritele sunt nemulțumite de starea în care se află, ar vrea să apuce o direcție, ca să se scape de neodihna apăsătóre ce se află asupră-le, dar nu sciŭ care, și staŭ pe loc, cătând a'șĭ omorî urîtul ce simte prin tînguirĭ za-

*) De şi punem 1 Ian. dar ne vom sili a ajjunge data în cursul anuluĭ ca să fiă colecția complectă.

darnice, saŭ prin declamaţiĭ şi maĭ zadarnice; starea socială întrégă lîngezesce şi fiă-care individ în parte lîngezesce asemenea şi se consumă în recriminaţiĭ deşerte,

Să vie atuncĭ o intelligenţă lămurită care să formule într'un chip luminos şi precis trebuinţa ce se simte (dar într'un chip vag şi nedeterminat) în inimile tuturor, să dea o formă pipăită acestei trebuinţe, s'o arate tuturor, s'o pue strălucitóre de evidenţă şi de actualitate înaintea ochilor fiă-căruia şi să ḑică la toţĭ:

Iată de ce aveţĭ trebuinţă.

Atuncĭ iată ce se va întêmpla: dacă naţia are vitalitate într'ênsa şi e destinată a trăi, o mişcare de viaţă se simte în tóte clasele societăţĭ; un curent electric pare că le străbate ca să producă căldura şi mişcarea: semnele vieţeĭ. Atuncĭ se ivesc acelle e tusiasme juvenile (de ómenĭ ce aŭ într'ênşi tinereţe), acea ardóre, care produce lucrurile celle marĭ şi nobile, acea vitalitate c'un cuvînt care înveselesce inimile acelora ce iubesc ţérra, în sînulŭ căria aceste semne se arată, şi care se gîndesc la viitorul eĭ.

Dacă din contra naţia a ajuns în acel grad de amorţire care învecinéḑă şi prevestesce mórtea, nicĭ unul din semnele sus numite nu se arată. De şi 'ĭ aĭ formulat cu claritate trebuinţele şi le aĭ proclamat cu forţă şi energie, ea persistă (stăruesce) a sta în amorţire. De şi 'ĭ aĭ arătat ideea care îmbrăţişată cu ardóre, ar scăpa'o şi ar duce-o pe callea mântuireĭ, ea stă pe loc şi nu se mişcă. Arăţĭ fiă-căruia callea pe care mergĕnd 'lŭ ar scăpa de neodihna, de urîntulŭ, de *Somnolenţa* împovărătóre saŭ de agitaţia febrilă, zadarnică şi tot aşa de împovărătóre ca şi somnolenţa, dar fiiă-care se uită la tine cu o privire stupidă saŭ c'un surîs sceptic şi îmbecilŭ Ḑicĭ acelluia care se tînguesce spunĕnd că n'are ce face şi că urîtul 'lŭ omóră şi 'lŭ demoraliséză.

„Iată ce trebue să facĭ.“

Şi după ce a ridicatŭ capulŭ ca să te privéscă, dă din umerĭ, fărŏ consciinţa de ceea ce aude, 'şi întórce din nuoŭ capulŭ şi'şĭ mişcă corpul ca să mérgă la altul spre a repeti aceiaşĭ tînguire şi aceiaşĭ psalmodie.

Dın parte-ne nu credem că naţia română este lipsită de vitalitate, nu credem că se află în acea stare de amorţire ce învecinéză şi prevestesce mórtea, de aceea cerem cu ardóre şi conjurăm pe toţĭ a se associa cu cererea nóstră că tótă perseveranţa, *tótă* energia, *tótă activitatea* să se îndrepteze către ideea vitală, către trebuinţa cea maĭ capitală ce simte societatea nóstră şi pe care o vom resuma în duoe cuvinte:

INSTRUCŢIA şi EDUCAŢIA.

Noĭ credem cá am trecut fŏră transiţie din starea de copilârie într'o stare de caducitate şi de bĕtrâneţe infirmă, de aceea repetim aci ceea ce am ḑis într'alt loc.

Pentu acella care se gîndesce seriosŭ la datinele viitóre alle naţieĭ române, nu este, nu póte fi questie maĭ importantă şi maĭ capitală de cât questia instrucţieĭ ş'a educaţieĭ.

Dupŏ cum instrucţia va fi organisată şi respândită în ţérră, dupŏ cum intelligintele vor fi formate, dupŏ cum ideile ce se vor respândi în societatea nóstră, ca să ne formeḑe un mediu ambiant, o atmospheră în miḑlocul căria vom trăi, avênd a ne imbiba de substanţele ce se vor afla într'ênsa, dupŏ cum ḑic, aste ideĭ vor fi drepte saŭ rătăcite, dictate de logică saŭ de

sofistică, de adevĕratele interese alle naţiei saŭ de exigentele unor interese meschine, illusorii saŭ ephemere; dupô cum ideile şi doctrinele ce vom respândi în popolul român, vor respecta saŭ vor nesocoti noţiunile de justiţie şi de moralitate, de drept şi de datorie, de demnitatea individuală şi respectul personalităţiei cetăţenilor; dupô cum, în alte cuvinte vom sci a forma ş'a desvolta starea intellectuală şi morală a naţiei, vom avea în viitor o stare socială şi politică stabilă saŭ lesne de cletinat, linişitită saŭ turburată, fecundă în instituţii dătătóre de prosperitate, de mărire şi de fericire, saŭ de agitaţii şi de sterilitate; vom avé o patrie glorioasă şi compactă, compusă de cetăţeni legaţi prin idei, sentimente şi interese commune, saŭ o întindere de pămênt locuită d'o hordă de indiviḑi fără consciinţă de ceea ce suntŭ şi de ceea ce potŭ fi, fŏr, acelle legături multiple şi naturale ce constitue un popol, fŏră consistenţâ (târie) prin urmare, şi pe care cel d'ântêŭ vênt ce se va ridica îi va risipi, şi îi va disloca, ca pe membrele unui corp putred destinat a se transforma în cadavru şi a deveni, pe cîmpia întinsă şi desolată, prada corbilor rapaci şi flâmânḑi.

Am ḑis şi nu ne vom obosi d'a repeti: O lege fundamentalâ, ne arată Filosofia Istoriei şi se desfâşurâ lâmurit din studiul approfundat al tutor societăţilor umane. Acéstâ lege se póte formula în modul următor:

„Există un raport constant intre starea intellectualâ şi moralâ, între starea mintală a popolilor şi starea lor socialâ şi politică care inevitabil se modelâ dupŏ cea d' ântêiŭ."

Aceia dar cari vor lua în mână acest mare interes al naţiei: *Inrstrucţia* şi *Educaţia*, ameliorarea şi regenerarea intelligin-ţelor şi caracterelor, vor aduce ţerrei lor mârimi şi prosperităţi, patriei, mari şi necalculabile servicturi. Acella care s'ar face înterpretul astei trebuinţe a societăţei nótre, acella care n'ar avea nobila ambiţie d'a resuma şi incarna în persóna sa astŭ interes şi astă mare idee, şi ar căuta prin perseverantă intelligenţâ, abilă (istéţă), nefatigabilă, de a formula în mii de moduri, de a respândi sucul dătător de viaţă în tóte ramificaţiile arborelui social, acella ar face un mare bine ţerri şi în acellaşi timp 'şi ar face un mare bine lui însuşi.

Personalitatea sa se va ridica asupra mediocrităţilor saŭ capacităţilor problematice de care abundâmŭ, ea se va mări din ḑi în ḑi mai mult şi încarnând o mare idee şi un mare interesŭ social, va grupa împrejurul seŭ inteligintele oneste şi active care voiesc binele ţerrei şi va căştiga astfel adevărata forţă, adevărata glorie, adevĕratul prestigiŭ: forţă, glorie şi prestigiŭ ce le va întrebuinţa pentru mărimea naţiunei, pentru mărimea numelui seŭ, pentru mărimea Tronului ce servă.

Să nu pérḑă din vedere ómeni noştri în adevêr politici, veritatea istorică care ne arată că: reputaţia şi forţa ómenilorŭ de stat precum şi guvernele nu se fondéḑă şi nu se stabilesc de cât cu condiţia d'a se face representanţii marelor opere sociale ce interesă viitorul.

Iată perspectiva ce punem înaintea Ministrului Instrucţiunei publice: s'apuce cu energie callea care conduce către dênsa. Iată rolul ce 'l póte lua în societatea nóstră, să'lŭ ia c'o mână fermă şi virilă.

In acellaş timp conjurăm pe toţi aceea care simt depusă în sînul lor sacra scînteе a intellgentei ş'a activităţei, care transformă ideea în act de a se pune la lucru.

Conjurăm pe toţi d'a nu sta cu bra-

țele în sîn și d'a nu se abandona unei vieți ce conduce, saŭ la demoralisare, saŭ la apathie, somnolență, amorțire. Facem mai cu sémă apel către junimea română, către junimea schólelor în care e depusă speranța și viitorul țerreĭ. Ea este capabilă, în presința cellei mai mari trebuințe a societăți nóstre, să simță acelle entusiasme juvenile de care vorbirăm, acea ardóre generósă care produce lucrurile celle mari și nobile!

(Va urma)

VIATA DOCTORULUI BARASCH.

„Spargeți vióra care a produs sunetele armoniόse, ce v'a încântat urechile; vióra este spartă, dar musica care ați audit'o remâne întipărită în imaginațiunea și'n memoria D-vóstră"

Iată phrasa ce citim într'o pagină de *Meditațiuni philosophice* ce Doctorul Barasch scria cu căte-va dille înaintea morți salle.

Iată o idee ce pare a fi ocupat mintea savantului professor și naturalist, și pe care a cătat s'o aplice vieței salle consacrând *arta vieței* în a săvîrși lucrări folositóre și'n a respândi ideĭ destinate a trăi în urma luĭ. Vióra s'a spart, dar multe din sunetele armoniόse ce a produs, s'a întipărit în mintea nóstră și va deștepta în imaginațiunea generației actuale un echo, care se va multiplica și va căstiga în intensitate (tărie), astu-fel în cât să găséscă un resunet și maĭ puternic și maĭ multiplu în mintea și imaginațiunea generațiilor viitore. Să nu lăssăm sunete de asemenea natură să se pérdă și să se stingă din memoria nóstră, să nu lâssăm semințele depuse de antecesoriĭ nostri în sînul societățiĭ nóstre să se usuce și să disparâ fŏr'a da niciĭ un fruct. Vaĭ noă de vom fi asemenea loculuĭ pietros și usat de care vorbesce parabola Evangelii, și 'n care semênța cea bună nu póte prinde rădăcină și se usucă îndată ce o depune aceia care sémană. Vaĭ noă de vom lăssa ne'ncetat semênța pe marginea drumuluĭ, ne voind în orbirea nóstră a o culege și a o semĕna în spiritéle și inimile nóstre ca să rodéscă sub influința divină: Satan, spiritul reuluĭ nu va întârḑia a veni ca s'o ridice *temêndu-se ca să nu fim scăpați printr'ênsa.*

Din parte-ne nu vom lăssa semĕnța depusă de regretabilul D-r Barasch în sînul societăți nóstre să se usuce și să piară, o vom cultiva cu amor și vom căuta, ca florile și fructele ce sunt a eși dinrt'ênsa să împodobéscă spiritele românilor și 'n acellașĭ timp să le nutriască și să le fortifice.

Nu putem începe maĭ bine opera nóstră de căt expunând viața acelluia care pentru prima óră a deschis în schólele nóstre un cursŭ de sciințele naturale și a început jurnalul sciintific. „*Isis* saŭ *Natura.*" ce am luat asupră ne sarcina de a re'ncepe și a continui.

Va resulta din astă expunere că viața unuĭ cetățean ce 'șĭ consacră activitatea și intelligența pentru a săvîrși acte utile și nobile, și a respândi ideĭ serióse, este elementul cel maĭ puternic de progres, și de civilisație și prin urmare de mărime ce se póte afla în sînul uneĭ societăți și uneĭ națiĭ. Pucinĭ pîntre noĭ sune destinațĭ a decora țéra lor cu o glorit nuoă, dar fiă care din noĭ, cât de mic și de umilit va fi, va putea desvolta în sine, și propaga pîntre ceĭ în miḑlocul cărora tră-

iesce o idee seriósă şi nobilă şi un sentiment generos; va putea în alte cuvinte introduce în sînul naţii salle un element de forţă morală, şi prin urmare de o civilisaţie şi de progres.

Acella care va citi aste pagine şi va ţine astŭ jurnal în mână, gîndindu-se pe d'o parte la viéţa şi la mórtea Doctorului Barasch, iar pe d'alta la aceia care se află în capul acestuĭ jurnal, 'şĭ va aduce póte aminte de cuvintele Mîntuitoruluĭ Lumi.

"Eu sunt Invierea şi Viaţa; Cellŭ ce crede întru mine, de va şi muri, viu va fi" Ión Cap. XI ver. 25.

Aceia într'adevĕr care desteptă pe ómenĭ şi le arată adevĕrul şi sciinţa, adicŏ: callea vieţeĭ adevĕrate, aceia care cred în Cuvîntul luĭ D-ḑeŭ şi trăiesc într'însu şi pentru dînsul de vor şi muri vii vor fi.

Ḑioa în care muri D-r Barasch, fu pentru Bucuresci întregĭ o ḑi de întristare şi de doliu. Nu putem maĭ bine exprima impresiunea ce făcu asupra publiculuĭ din Bucuresci mórtea luĭ, decât reproducênd liniile următóre scrise de un martor ocular care a asistat la immormântarea învăţatuluĭ naturalist.

„Marţĭ 2/14 Aprilie 1863 pe la amiaḑăḑi trecea pe calea Mogoşóeĭ cu cea maĭ solemnâ pompă un convoiŭ. Peste treĭ miĭ de ómenĭ de tóte stările şi de tóte religiunile scortaŭ carul ce conţinea învelit cu linceul cel negru trupul ce se ducea la locaşiul din urmă. Dar cine era acest om a căruĭ perdere atrase acea mare şi felurită mulţime, care însufla întreguluĭ cortegiu acea mare bună cuviinţă, ce numaĭ unŭ principŭ mare, saŭ o durere mare o însuflă, şi care era salutat în tótă calea sa cu cel maĭ profund respect? ceva şi maĭ mult. In sala mortuarieĭ (casa mortuluĭ) în care se grămădea, se îmbulḑea mulţimea, în care sute de ómenĭ intraŭ şi eşiaŭ pe tot minutul, pentru a da rând fiă căruiaşa maĭ saluta o dată pe cel ce pleca, vĕḑurăm ş'auḑirăm pe preoţĭ căntând glorie Domnuluĭ (şi lângă dênşiĭ un preot, un călugărŭ român, cuviosul părinte Veniamin căntând şi el glorie Domnuluĭ şi bine-cuvêntând pe omul ce pleca dintre noĭ şi faptele salle), cine dar fu acest om ce sciu să facă a s'aduna în giurul luĭ atâta mulţime şi să facă ca ómeniĭ şi preoţiĭ tuturor religiunilor să întruniască şi la noĭ cântările şi lacrămile lor, spre a onora memoria sa? cine fu acellŭ om care sciu să ne facă ca să simţim toţĭ că unul este Dumneḑeu, şi ca tóte cântările şi tóte glasurile spre el merg, când elle sunt curate şi sincere?

Fosta un principe prin nascerea luĭ, saŭ cel maĭ puçin prin averile salle celle marĭ? Nu! omul acella era învăţatul doctor în medicină, eloquintele professor, popolarul publicist Iulius Barasch. Şi viaţa luĭ éccŏ: faptul acesta atât de sfânt, atât de sublim, convoiul acesta atât de mare atât de solemn o arată maĭ bine de cât cuvintele celle maĭ eloquinţĭ. (va urma).

GULTURA CEREALELOR.

Omul a fost trimis pe pământ ca să muncéscă spre a putea trăi, şi cea d'ântêiŭ ocupaţie a luĭ a fost cultura pămêntuluĭ şi domesticirea animalelor de care a avut maĭ mult trebuinţă, precum: óia, boul, calul etc. Când observă cine-va bine, şi experienţa o brobă, vede că există un raport strînsŭ între agricultură şi salubritatea uneĭ ţerrĭ; spre ex. o ţérră cultivată este în acellaşĭ timp, şi sănetósă şi din contra o ţérră ne-

cultivată, o ţérră al căreī pământ remâne nefrămîntat mult timp, se grămădesc acolo, ca să ḑic aşa, germenī (seminţi) de mórte şi isbesc asupra locuitorilor.

D'acolo provine că ţerrile necultivate precum: Turcia, Persia etc. sunt adessea bîntuite de maladiī epidemice. — Un alt exemplu. Când Africa era cultivată, niminī nu vorbia de nesalubritatea eī, dar îndată ce a cotropit'o Vandaliī şi Arabiī, în timp de şése secolī, şi n'a maī cultivat'o, sau a tras prea puçin plugul, astăḑī, aceeaşī ţérră a devenit nesănetósă şi mortală. Insalubritatea împregiurul Romeī a mers tot-d'auna crescĕnd din causa lipseī de cultură, aşa şi colinele sacre fiind necultivate sunt pline de nesalubrităţī; dacolo provine că campania Romeī nu este necultivată pentru că este deşértă, ci este deşértă fiind-că este necultivată.

La toţī popoli, plugul era simbolul cultureī grâuluī, şi boi singurī companionī aī omuluī în lucrările câmpenescī, ĭar cai nu eraŭ întrebuinţaţī decât la resbellŭ.

Obiceiul d'a înjuga pe boī spre a ara pămêntul este fórte vechiŭ, se găsesce nu numaī la romanī, dar şi la grecī, şi acestia 'lŭ aŭ luat de la strebuniī lor Pelascī. — Pe lângŏ cultura cu plugul, ceī vechī cunosceaŭ şi cultura cu mâna, mult maī generală la eī de cât la noī, fiind-că nu cunoscéŭ industria, şi apoī avéŭ şi braçe de ajuns.

Este cunoscut că la ceī vechī agricultorī era cunoscută ca muma tuturor artelor, basa fondamentală a avuţiilor uneī ţerrī. La Grecī şi la Romanī, chiar ómeniī de stat se ocupaŭ serios cu agricultura; preceptele ce daŭ eī cultivatorilor eraŭ privite ca model de înţellepciune şi ca un element de prosperitate, şi 'ĭ făcea să simţă acéstă mare veritate că: cu cât un popul este maī sărac cu atât maī mult trebue să cultive grâul, pentru că grâul este nutrimentul orī-căreī fiinţe umane; apoī la noī unde tótă avuţia ţerreī este basată pe agricultură, cu câtă ardóre ar trebui să îmbrăcişem cultura cerealelor?

Cât despre folósele şi importanta arteī agricole lăssăm să vorbéscă însuşī Socrat în uvragiul luī Xenofont, unde tractéḑă despre economia rurală, să'l ascultăm cu plăcere:

„Nicī ceī prea fericiţī ómenī nu se pot abţine (stăpîni) de cultura pămêntuluī, căcī stăruinţa omuluī la agricultură pare a fi tot d'odată, şi o voluptate, şi o sporire a caseī, şi un eserciţiu al corpuluī întru a putea face câte se cuvine unuī bărbat liber, căcī pămêntul procură muncitoruluī nu numaī ceea ce'ī trebue ca să trăiască, dar să se îmbrace, şi să se împodobéscă şi pe sine, şi templurile, şi statuele.

Arta agricultureī face pe muncitorŭ a se deprinde şi cu arşiţa vereī, şi cu frigul erneī, şi a găsi una din celle maī plăcute ocupaţiunī în lucrările câmpenescī, căcī fructele eī se întind cu abundenţă nu numaī asupra omuluī, dar şi asupra animalelor; Care altă artă recompensă maī mult pe laborator de cât acésta? Apoī unde póte găsi cine-va fericire maī multă de cât la ţérră? Unde e maī dulce a lucra, avênd şi, ape limpeḑī, şi adierī de vĕnturī, şi umbre dese, de cât la térră? Care altă artă este maī plăcută servitorilor, maī dulce femeilor, maī dorită copiilor şi maī graciósă amicilor? etc. etc. Aşa dar, bine s'a exprimat acella care a ḑis: că agricultura e mama şi nutricea cellor-l-alte arte; căcī unde se întinde şi înfloresce agricultura acolo se îmbărbătesc şi tóte artele celle-l-alte, ĭar unde pămêntul este silit a se inţelini, acolo se sting şi artele şi pe uscat şi pe mare.

Cuvêntul luī Xenofont despre economia

rurală a fost tot-d'auna considerat ca una din scrierile celle mai folositóre, el recomandă ordinea și fericrea familliei și mai alesŭ buna adminitrare a proprietăților agricole.

Să ne punem dar cu stăruință a cultiva pămêntul Românieĭ, isvor nesleitŭ de avuție, ca să ne facem un Stat avut și indipendent.

(Va urma)

PHASELE JURNALULUI NATURA.

Nu este mult timp de când lumina sciințelor din occidentul Europeĭ începu a pătrunde în țérra nóstră, și luptîndu-se cu întunericul ignoranțeĭ a putut câte puçin să limpeḍească atmosphera și să ne opermittă a privi mai departe împrejurul nostru. Lumina suposă o sorginte de unde emană, un focar saŭ un centru luminosŭ. Așa precum există centruri saŭ focare de unde emană lumina, ca să putem vedea marea și variata frumusețe a lumeĭ physice, tot așa există mai multe focare de unde esse lumina, care ne descopere nesleibilile frumuseți alle lumeĭ intellectuale și morale. Dacă în casul d'ântêiŭ centrel lumineĭ este sórele și corpurile înflăcărate; în casul al 2-lea sunt schólele, instituțiunile de educație publică, societățile sciințifice și literariĭ, publicațiunile periodice de sciințe littere și arte. Un jurnal sciintificŭ nu este organul luptelor și al pasiunilor personale între o partidă și alta, ci este, și nu póte fi alt de cât, *focarul* care respîndesce lumina, și *apoĭ ceĭ ce iubesc lumina întrețin lampa maĭ înainte d'a se stinge.*—Trebuința uneĭ scrierĭ periodice care să respîndéscă lumina sciințelor în țérra nóstră s'a făcut simțită sunt mai mult de ḍece anĭ, și plublicațiunĭ de natura acésta găsim: Universul de D. Genilie, Magazinulŭ Istoric de D. Laurian: Museulŭ naționalŭ de D. Al. Marin etc dar la 1856, regretabilul Doctorŭ I. Barasch începu într'un mod systematic, publicarea jurnaluluĭ sciințific *Isis saŭ Natura,* care a avut o influență însemnătóre asupra progressuluĭ ș'a civilisații, prin gustul lectureĭ operilor sciințifice ce sciu a respîndi în public, și în timp de patru anĭ s'a luptat făr întrerupe c'o mulțime de difficultățĭ.

Articolele ce coprindea acest jurnal eraŭ instructive și folositóre nu numaĭ pentru elevĭ, ci pentru toțĭ în general, căcĭ scopul luĭ nobil era propagarea sciințelor în tóte classele.

Dup'o pausă de duoĭ anĭ reapăru sub titlu maĭ simplu de *Natura,* al căruĭ scopŭ era tot ca și al luĭ Isis, și publicul 'lŭ îmbrăçișasse cu maĭ multă căldură, dar nu dură (ținu) de câtŭ un anŭ, fiind-că redactorul primar, fondatorul acesteĭ foĭ, dispăru din miḍlocul nostru, și eŭ singurŭ nu puteam continui publicarea unuĭ assemenea jurnal, cu tóte propunerile ce ni s'a făcut. Acum însă dup'o pausă tot-de duoĭ anĭ, simțindu-se trebuința și maĭ tare, căcĭ neevitabila lege a progresuluĭ ne tîrasce fără voia nóstră, iată că *Natura* reapare maĭ splendidă și publicul progresist se grăbesce a o îmbrățișa ca p'o mamă binefăcătóre ce respîndesce cu abundanță lumina și viața.

Missia jurnaluluĭ Natura este tot aceia ce 'și a ales de la începul, adicŏ: d'a propaga sciințele în rapport cu trebuințele nóstre materiale și cu educația nóstră politică, intellectuală și socială, făr a eși din limitele ce sunt atât de vaste, o missie ca acésta cu cât este de naltă și nobilă cu atât este maĭ difficilă, căcĭ vom îmbrațișa tótă lumea materială. In cadrul jurnaluluĭ nostru vor intra questiunĭ de Zoologie, Botanică, Geologie și Mineralogie.

In Zoologie vom vorbi despre animalele folositóre, arătând pe d'oparte cum putem domestici și acclimata în țérra nóstră p'acella de care avemŭ maĭ multŭ interes, adicŏ: acellea care ne daŭ carnea, lâna, laptele mătasea și mierea, și cum am putea ameliora rasele animalelor domestice, iar pe d'alta vom arăta miḍlócele d'a depărta pe celle vătĕmătóre, care ne prăpă-

desc recoltele şi plantaţiunile nóstre.

In Botanică vom vorbi despre plantele alimentare, potagere, medicinale, aromatice şi tinctoriale; cum să cultivămŭ, să ameliorăm şi să conservăm pe celle din care tragem folóse, şi după ce caractere să cunóscem şi să ne ferim de celle otrăvite şi vătĕmătóre, care cresce pretutindenĭ.

În Geologie vom trata despre istoria globuluĭ pămĕntesc, arătînd phasele prin care a trecut în treptata sa desvoltare: de când a apărutŭ în univers, pînă în momentul când a fostŭ în stare d'a priimi finţe vieţuitóre animale şi vegetale; ş'apoĭ din epoc'aceea pînă când a putut fi în stare d'a priimi pe om, coróna Creaţiuneĭ, şi ne vom occupa maĭ special cu natura pămĕntuluĭ terreĭ nóstre.

In Mineralogie vom vorbi despre mineralele şi petrele ce se găsesc în munţiĭ nostri, care le putem explóta în folosul nostru, asemenea vom arăta proprietăţile apelor nóstre minerale. Pre lîngă acestea vomŭ publica şi questiunĭ de Physică şi de Chimie applicate maĭ cu sémă la agricultură, la arte şi la industrie, către care trebue să îndreptăm cu atenţie şi seriositate tótă activitatea nóstră.

ANUNŢIŬ.

Anunţăm cu bucurie că mulţĭ bărbaţĭ doritorĭ de a vedé societatea nóstră bucurîndu-se de bine facerile uneĭ vieţe intellectuale maĭ desvoltate, au organisat, cu concursul Ministruluĭ Instrucţiuneĭ publice, cursurĭ ce se vor face *séra*, ast-fel în cât să pótă orĭ cine în urma ocupaţiilor sau ostenelilor ḑileĭ, să vie a asista la aceste cursurĭ, a 'şĭ recrea spiritul în timp de o oră saŭ o oră şi jumătate şi în acellaş timp a şi mări sphera ideilor şi a cunoscinţilor.

Damele sunt invitate a asista la aceste cursurĭ unde vor avea locurĭ reservate.

Aceste cursurĭ se vor face în sala cea mare de la Ministerul Instrucţiuneĭ publice, lângŏ Cismegiŭ.

Elle vor începe la 8 ore séra, Joĭ la 29 Ianuarie. Prima seanţă va fi ocupată de D. C. Essarcu care va pronunţia *discursul de deschidere* şi va vorbi apoĭ despre *Natura* şi despre *Regnurile Natureĭ.*

În numĕrul viitor vom da programmul acestor cursurĭ ce se vor face de o cam dată de duoĕ orĭ pe septĕmână: Marţia şi Duminica la 8 ore séra, precum şi numele bărbaţilor bine-voitorĭ ce vor concura, prin sciinţa şi talentul lor, la reuşita (isbutirea) acestor cursurĭ.

Nu vom lipsi de a da tot-d'auna sémă cititorilor nostri despre subiecteile ce se vor tracta în aceste conferinţe. Dorim din tótă inima ca elle să fiă încununate de succes şi să contribuéscă a inspira gustul nobililor ocupaţii alle intelliginţeĭ, şi a da óre cum, o satisfacţie celleĭ maĭ marĭ trebuinţe şi celluĭ maĭ mare interes ce simte societatea nóstră şi pe care l'am resumat în primul articol în duoĕ cuvinte.

— Aceia care aŭ citit prospectul jurnaluluĭ nostru, vĕd că orthographia acestuĭ d'ânteiŭ numĕrŭ alŭ Natureĭ differă óre-cumŭ de orthographia ce adoptassemŭ în acelŭ prospect. Ni s'a făcut într'adevĕr observaţia că acea ortograhie, nefiind destul de rĕspîndită ar fi póte o causă care ar opri ca jurnalul nostru să fie rĕspândit in mâinile *celuĭ maĭ mare numĕr de lectorĭ* către care îl adresăm. Acéstă consideraţie ne a făcut să modificăm óre-cum prima orthographie ce adoptasem; credem însă că acea orthographie este maĭ logică, maĭ conformă cu geniul limbeĭ şi cu orthographia primitivă ce o găsim în primele nóstre cărţĭ bisericescĭ, şi arĕtă tot de odată maĭ bine rudenia limbeĭ nóstre cu limba Latină şi cu celle ce derivă dintr'însa.

Invităm cu astă ocasie pe toţĭ bărbaţĭ competinţĭ asupra acesteĭ materiĭ de a se aduna şi a se organisa într'o *Societate Litterară*, pentru a discuta şi a se ocupa de acésta mare questie a limbeĭ.

Dorind a vedé gustul sciinţelor naturale desvoltate şi rĕspândit cât se va putea de mult. Redecţia anunţă cu plăcere că, va distribui *gratis*, la ceĭ d'ânteiŭ treĭ sute abonaţĭ primele lecţiunĭ ce D. C. Essarcu a făcut în annul acesta la Facultatea de sciinţe din Bucurescĭ. Se va da iarăşĭ cu *preţul pe jumĕtate* tutulor abonaţilor noştri: Collecţia jurnaluluĭ Natura pe anul 1862 şi prima fasciculă din Contemplaţia Natureĭ de D. Ananescu.

Facem apel la toţĭ foştiĭ abonaţĭ aĭ Natureĭ.

Jurnalul *Natura* va eşi o dată pe sĕptĕmână, Abonaţia se face în Bucurescĭ la redacţie, Strada Seraphim No. 10, iar în districte la DD. Professorĭ şi medicĭ primarĭ.

Preţiul abonamentuluĭ este duoĭ galbenĭ pe an.

Typographia Naţională a luĭ Stephan Rassidescu, Hanu Germanŭ, Strada Nemţéscă, Nr. 2.